

България. . . Хубавата, скъпата България, се разкъсваше през тѣзи дни. Отъ четиритѣхъ ѝ краища пылеха вражи пълчища. Надигналитѣ се кръвожадни анадоци приближаваха вече южнитѣ окрайнини на Отееството ни. Отъ северъ се извиваше неочаквана буря. Призракътъ на пепелища, безчестия и тъмното, най-тъмното робство, изпъкна съ всичкия си ужасъ предъ нашитѣ страдалци.

Това не бѣха вече хора, а свѣтци, . . . Тукъ, отъ този върхъ, тѣ казваха на безкрайната сганъ отъ настрѣхналитѣ врагове, че България лесно не ще да умре!

Чичовцитѣ отъ резервния полкъ се понесоха заедно съ ротитѣ отъ 4-а дружина. Оглушителенъ ревъ процепа вечерния здрачъ — съ „ура“ и „на нож“, противника втори пътъ биде изгоненъ отъ височината.

Нощта завари войскитѣ едни до други.

Така се завърши още единъ день, въ който сливенци се покриха съ неуведаема слава.

Съгласно заповѣдта на бригадата № 36, — 2-а дивизия имаше за задача да настѣпи и атакува върховетѣ „Заноза“ и „Беязъ-Тепе“ съ цель да пресѣче пътя на неприятелското отстъпление. На полка се заповѣдваше да атакува върхътъ, който се издига 2 клм. южно отъ в. Беязъ-Тепе.

Точно въ 1 часа и 45 минути сл. пладне на 14 юли, 2 и 3 дружини, подкрепени отъ картечници и батареята, настѣпиха къмъ даденитѣ си назначения. Движението се извършваше безъ пътъ изъ една гориста мѣстность съ силно пресѣчена повърхнина. Цѣлиятъ день войницитѣ се катериха по урвитѣ, спущаха се по стрѣмнитѣ сипеи, по кози пътеки и непристъпни мѣста, до като настана тъмна нощъ.

Рано сутринта, дружинитѣ прегазиха р. Бръгалница и препълзяха по западнитѣ склонове на височината „Беязъ-Тепе“. Стрѣмнитѣ, почти отвесни скали не спрѣха капналитѣ отъ умора, безсъние и гладъ сѣнки. Къмъ 7 часа ротитѣ бѣха на около 1000 крачки отъ самиятъ връхъ. Още единъ надигъ и върхътъ бѣше нашъ!

Ненадейно отзадъ се чу гърмежъ. Нашата артилерия почваше да обстрелва 2-тѣ неприятелски орждия на самия връхъ. Доловетѣ отекнаха и разнесоха изъ своитѣ усой ехото на топовниятъ гърмежъ. Утринния въздухъ се разлюля, изплашенитѣ птици на цѣли ята, литнаха възбогъ. Отъ минута на минута, гърмежитѣ се усиляваха. Противникътъ, изнедаданъ, се колебаеше.

Тогава, командира на 12 рота поведе хората си и по гънкитѣ на седловината се понесе къмъ върхътъ. Изплашенъ, противника го бѣше вече очистилъ и бѣгаше въ безпорядкъ къмъ гр. Пехчево.

Суматохата въ гърцитѣ бѣше вече предизвикана. Цѣлата имъ дивизия, която действуваше по тази посока, обзета отъ панически страхъ, оставила безброй убити, ранени и артилерия, отстъпваше главоломно.

Честъта на българското име и славата на нашето орѣжие,